

— Добре, добре, дѣдо, — отвърнаха домакинитѣ, — дето на тебе е по-сгодно.

И легнаха тѣ на земята, а дѣдо Коледа се нагласи на одъра.

Фъртуната свирѣше вѣнѣ и засипваше кжщурката. Сегизъ-тогизъ презъ стената идѣше звѣнѣтъ на камбаната. Скоро всичко заспа въ кжщурката на говедаря.

Призори — изведнѣжъ, цѣлата челядь се стресна отъ сънъ и скочи. Нѣкой силно плѣскаше криле и извика: — Ку-ку-ри-го! . . .

Когато станаха — що да видятъ: кацнало на чекръка, гледаше къмъ прозореца тѣхното пѣтле — само че наедрѣло и разхубавѣло: съ златни и алени пера, съ голѣмъ гребенъ и махмузи. Цѣлата одая се бѣше промѣнила. Бѣше станала по-голѣма, съ лавици, съ нова покщнина. На срѣдата бѣ сложена голѣма софра съ баница, петмезъ, ябълки и орѣхи. А въ огнището къкрѣше дебела кървавица. Смаяниятъ говедарь потърка очи: сънъ ли е туй — или истина? Не, не бѣше сънъ. Ей и дечурлигата се развикаха: при главата на всѣко бѣше сложенъ армаганъ. На едно — голѣмъ калпакъ, на друго — писани царвулки, на трето — хубава свирка, а на най-малкото — златна парѣ на шийката. Спогледаха се отново стопанитѣ: та ето кой билъ снощниятъ гостенинъ! . . . Негова работа е всичко това! Ами де е той баремъ ржка да му цѣлунатъ? . . . Погледнаха къмъ одъра: празенъ. Отъ стареца нѣмаше ни поменъ.

К. Константиновъ

